

UZASADNIENIE

W dniu 12 lutego 2018 roku do Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim wpłynął pozew Z. I. (1) przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.. W pozwie tym powódka domagała się zasądzenia kwoty 20.000 zł, na którą składają się kwota zadośćuczynienia w wysokości 16.400 zł oraz kwota odszkodowania za poniesione koszty leczenia w wysokości 3.600 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 26 stycznia 2016 roku jadąc rowerem po ul. (...) skręcając w ul. (...) wjechała w kałużę, w której znajdował się rozjeżdżony niewidoczny śnieg. Rower którym jechała poślizgną się powodując upadek, w wyniku którego powódka złamała rękę. Odpowiedzialność na utrzymanie w należytym stanie chodników spoczywa na Przedsiębiorstwie Usług (...) w R. na podstawie porozumienia zawartego w dniu 23 listopada 2016 roku z Miastem R.. Jezdnia, którą jechała powódka w dniu wypadku, nie była w odpowiedni sposób zabezpieczona, zagłębienie w jezdni spowodowało zbieranie się wody w kałużę, w której znajdował się mokry i rozjeżdżony śnieg. Powódka nie była w stanie ominąć kałuży, gdyż z ul. (...) wyjeżdżał samochód. W wyniku upadku powódka doznała złamania ręki – poważnego wielokrotnego złamania kości. Leczenie powódki okazało się długotrwałe, ręka nie goiła się tak jak powinna. Powódka przebywała na oddziale rehabilitacyjnym oraz przeszła trzy turnusy rehabilitacyjne, lecz mimo to nie wróciła do pełnej sprawności. Z tego tytułu powódka poniosła szereg kosztów związanych z rehabilitacją kończyny górnej w kwocie 600 zł oraz za turnus rehabilitacyjny i opiekuna w kwocie 3.080 zł. (k. 3 – 4v.).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pisma podniósł on, iż w sprawie niniejszej brak jest jakiegokolwiek zawinionego działania lub zaniechania ubezpieczonego – Gminy Miejskiej R., a zaistniałe zdarzenie należy zakwalifikować jako nieszczęśliwy wypadek (k. 47 – 51).

W toku procesu strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 stycznia 2016 roku około godziny 15 powódka Z. I. (1) jechała rowerem ul. (...) w R.. Z ul. (...) skręcała w lewo, w ul. (...), z której to ulicy wyjeżdżały samochody na ul. (...). Wykonując skręt musiała przejechać przez kałużę, w której koło roweru wjechało w znajdujący się mokry śnieg i gwałtownie stanęło powodując gwałtowne zatrzymanie się roweru i upadek powódki. Kierowca samochodu wyjeżdżającego z ul. (...) zatrzymał się i pomógł wraz z B. T. wstać powódce i zaprowadzić ją do koleżanki powódki, I. G., mieszkającej niedaleko miejsca wypadku. Tam powódka zdjęła mokre ubranie, się w suche ubranie użyczone przez I. G. i została odwieziona przez wyżej wymienionego kierowcę na szpitalny oddział ratunkowy SP ZOZ w R..

W szpitalu, po przebadaniu, powódka została przyjęta na Oddział Ortopedyczny. W wyniku upadku powódka doznała wieloodłamowego, przestawowego złamania dalszej nasady kości promieniowej lewej. W nocy przeprowadzono zamkniętą repozycję złamania ze stabilizacją przezskórną złamania za pomocą drutów K oraz następowego unieruchomienia kończyny w opatrunku gipsowym. Przez okres trzech miesięcy trwało leczenie ortopedyczne w trakcie którego pojawiły się w okolicy wszczepów ropny wyciek.

Od 26 lutego 2016 roku do 8 kwietnia 2016 roku powódka przebywała na Oddziale (...). W wyniku przeprowadzonego leczenia złamanie uległo wyleczeniu z pozostawieniem trwałej deformacji dalszej nasady kości promieniowej lewej i wynikającym z tego faktu upośledzeniem ruchomości nadgarstka i osłabieniem siły chwytu lewej ręki. Kość promieniowa lewej ręki uległa skróceniu o ok. 2,5 cm. Zaburzenia te są trwałe i brak jest podstaw do przyjęcia rokowań na ich wycofanie i powrót do prawidłowej funkcji kończyny.

W czerwcu 2016 roku powódka Z. I. (1) przeszła rehabilitację lewej kończyny górnej w gabinecie fizjoterapii (...) w R.. Koszt rehabilitacji wyniósł 600 zł.

Od 25 lipca 2016 roku do 8 sierpnia 2016 roku powódka przebywała na turnusie usprawniająco – rekreacyjnym w Ośrodku (...) w S.. Koszt pobytu wraz z osobą opiekuna wyniósł 3.080 zł, w tym powódka uiściła kwotę 1.453 zł, zaś resztę kosztów dofinansował (...) w R..

W okresie od 4 do 10 października 2016 roku powódka przebywała w szpitalu uzdrowiskowym prowadzonym przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w I., gdzie przyjmowała zabiegi fizykoterapeutyczne na lewą rękę w postaci prądów tens i fango oraz magnetoterapię i ledoterapię na dłoń.

W styczniu 2018 roku powódka Z. I. (1) zakupiła wózek inwalidzki specjalny za kwotę 7.500 zł z czego kwotę 3.000 zł refundował NFZ.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów w postaci dokumentacji medycznej (k. 5, 7, 8, 28), rachunków (k. 6, 9 – 10, 24 - 25), opinii biegłego z zakresu (...) (k. 79 – 85), zeznań świadków B. T. (k. 66v.) i I. G. (k. 66v. – 67) oraz zeznań powódki Z. I. (2) (k. 65v. – 66, 99v. – 100).

Sąd obdarzył wyżej wymienione dowody wiarą, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności, zaś zeznania świadków są szczerze, logiczne i wzajemnie się uzupełniają.

Opinia biegłego ortopedy traumatologa jest jasna, rzeczowa, logiczna, sporządzona przez osobę posiadającą konieczną wiedzę w opiniowanym przedmiocie ora zawiera odpowiedzi na wszystkie pytania przedstawione przez Sąd.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo Z. I. (2) jest zasadne i zasługuje w całości na uwzględnienie.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W., kwestionował swoją odpowiedzialność podnosząc, iż doszło do nieszczęśliwego wypadku. W ocenie Sądu nie można przyjąć takiego stanowiska.

Powódka wywodziła swoje roszczenia z czynu niedozwolonego popełnionego przez zarządcę drogi ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym (art. 415 kc).

Przesłankami uznania odpowiedzialności zarządcy drogi na podstawie przepisu art. 415 kc jest bezprawne i zawinione działanie lub zaniechanie przez podmioty odpowiedzialne za prawidłowe utrzymanie drogi, wywołujące szkodę.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (t. jedn. Dz. U. z 2018r., poz. 2068 z późn. zm) na podstawie art. 20 pkt 4 ustawy do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymywanie nawierzchni dróg, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą.

Z art. 4 pkt 20 tej ustawy wynika, iż „utrzymanie drogi” oznacza wykonanie robót konserwacyjnych porządkowych i innych zmierzających do zwiększenia bezpieczeństwa i wygody ruchu, w tym odśnieżanie i zwalczanie śliskości zimowej.

Ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ppkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t. jedn. Dz. U. poz. 1454 z 2018r. z późn.zm.) „obowiązki utrzymania czystości i porządku na drogach publicznych należą do zarządu drogi. Do obowiązków zarządu drogi należy także (...) pozbycie się błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń uprzątniętych z chodników przez właścicieli nieruchomości przyległych do drogi publicznej”.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż na drodze znajdowała się kałuża, w której znajdował się rozjeżdżony śnieg, który po pierwsze był niewidoczny dla powódki, a po drugie utrudniał poruszanie się rowerem po drodze publicznej. Usunięcie tego śniegu należało do obowiązków zarządcy drogi.

„Bezprawnym jest zachowanie sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym, przez który rozumie się nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, jak również nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych, czyli zasad współżycia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 539/14). Bezprawność jest kategorią obiektywną (obiektywna nieprawidłowość postępowania). Nie podlega stopniowaniu, odmiennie aniżeli ma to miejsce w przypadku winy.” (zob. wyrok SN z 26.07.2016r.; III CZP 356/16; LEX nr 2352148, Legalis nr 1715263). Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż zachowanie zarządcy drogi było bezprawne, skoro obiektywnie nie dostosował się do nakazu przewidzianego w przepisie ustawy o drogach publicznych i ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Zachowanie zarządcy drogi było również zawinione, albowiem nie dopełnił on swoich obowiązków chociaż mógł przewidzieć, że pozostawienie śniegu lub błota pośniegowego może doprowadzić do utrudnienia poruszania się po drodze. Zarządca drogi zaniechał wykonania swoich obowiązków i nie przedstawił żadnych okoliczności uzasadniających wyłączenie jego winy w tym przypadku.

Wypadek miał miejsce w okresie zimowym, w którym utrudnione jest poruszanie się rowerem po drogach, jednakże należy zauważyć, iż powódka jako osoba starsza, chorująca na cukrzycę zmuszona była dostać się z miejsca swojego zamieszkania do lekarza w R.. Ponadto w dniu wypadku drogi w przeważającej części były „czarne”. W wyniku wypadku powódka Z. I. (1) doznała urazu, którego leczenie spowodowało szkodę w majątku powódki.

Dochodzone przez powódkę odszkodowanie dotyczy wyrządzonej jej tzw. szkody na osobie w postaci szkody majątkowej na osobie.

Z tytułu szkody majątkowej na osobie powódka dochodziła kwoty 3.600 zł za poniesione koszty związane z rehabilitacją.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Powódka poniosła koszty związane z rehabilitacją w gabinecie fizjoterapii (...) w R. w wysokości 600 zł, pobytem na turnusie usprawniająco – rekreacyjnym w Ośrodku (...) w S. w wysokości 1.453 zł, oraz z uwagi na brak możliwości poruszania się rowerem zmuszona została do zakupu wózka specjalistycznego w wysokości 5.000 zł. Koszty przez nią poniesione są znacznie wyższe niż żądana przez nią kwota 3.600 zł. Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił żądanie zasądzenia odszkodowania w całości.

Powódka domagała się również kwoty 16.400 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie pieniężne jest formą naprawienia szkody niemajątkowej na osobie tzw. krzywdy.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W orzecznictwie oraz w nauce prawa zgodnie przyjmuje się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przezwyciężenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo przywrócona została równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, OSNC rok 2008, Nr D, poz. 95).

Sąd rozpoznając przedmiotową sprawę opowiada się za poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r.(I CK 131/03, OSNC z 2005 r., Nr 2, poz. 40), zgodnie z którym powołanie się przy ustalaniu

zadośćuczynienia na potrzebę utrzymania jego wysokości w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 kc wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (wyrok Sądu Najwyższego z 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, OSNC rok 2008, Nr D, poz. 95).

Żądana przez powódkę Z. I. (1) kwota zadośćuczynienia w wysokości 16.400 zł jest w ocenie Sądu adekwatna do poniesionej przez powódkę krzywdy. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze okoliczności w powstałej trwałej deformacji dalszej nasady kości promieniowej lewej i wynikającym z tego faktu upośledzeniem ruchomości nadgarstka i osłabieniem siły chwytu lewej ręki, skróceniu o ok. 2,5 cm kości promieniowej lewej ręki. Zaburzenia te są trwałe i brak jest podstaw do przyjęcia rokowań na ich wycofanie i powrót do prawidłowej funkcji kończyny. Sąd wziął pod uwagę fakt, iż powódka przez okres dwóch tygodni odczuwała ból o dużym nasileniu, zaś przez pozostały okres leczenia odczuwała dolegliwości bólowe o znacznym natężeniu. Przez okres 8 – 10 tygodni powódka miała ograniczoną możliwość posługiwania się lewą ręką – była praktycznie osobą jednoręczną. Trwały uszczerbek na zdrowiu został ustalony przez biegłego w wysokości 15%.

Sąd zasądził od wyżej wymienionych kwot odszkodowania i zadośćuczynienia odsetki od dnia 12 lutego 2018 roku do dnia zapłaty. Data początkowa, od której są liczone odsetki jest to dzień wniesienia pozwu do Sądu.

Ponieważ powódka wygrała proces w całości Sąd na podstawie art. 98§1 kpc zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki Z. I. (1) tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 150 zł. Jest to wysokość kosztów opinii biegłego z zakresu ortopedii poniesionych przez powódkę.

Z uwagi na to że powódka była zwolniona od opłaty od pozwu w wysokości 1.000 zł Sąd na podstawie art. 113 ust 1 ustawy 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. poz. 785 z późn. zm.) nakazał sięgnąć na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim) powyższą kwotę wraz z kosztami opinii biegłego poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa w wysokości 375,86 zł.

Z przytoczonych wyżej względów i z mocy powołanych przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.